

Ukryli telo.
Zachovali tajomstvo.
Ale čo bola vlastne...

A. J. PARK

PRVÁ LOŽ

Linden

Prvá lož

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

A. J. Park

Prvá lož – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PRVÁ LOŽ

A. J. PARK

**PRVÁ
LOŽ**

Ljndeni

Copyright © A. J. Park, 2019

Translation © Marína Gálisová, 2020

Cover Design © Tomáš Cikán, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1807-3

ISBN e-knihy 978-80-5661895-0 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-5661896-7 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-5661894-3 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

**Viola
Maya
Max**

**„Pod faloš tváře faloš
srdca skryme.“
William Shakespeare:
*Macbeth***

2. október

Keď zbadám otvorené dvere, dupnem na brzdy.

Šesť zmeškaných hovorov.

Schytím mobil zo sedadla spolujazdca a vyskočím z auta.

Prečo mi Alice ani raz nezdvihla, keď som jej potom skúšal volať naspäť? Prečo máme dvere na dome otvorené? Prečo je v dome tma ako vo vreci?

Je deväť hodín večer a vonku je rovnaká tma.

Utekám k domu, k dverám, míňam jej mercedes so sklápacou strechou a v hlave sa mi všetko znovu prehráva: Vraciam sa neskoro z práce, mám šesť zmeškaných hovorov od manželky, odkedy som si ich všimol, nepodarilo sa mi s ňou spojiť, a keď som dorazil domov, dom som našiel úplne tmavý a dvere na ňom otvorené.

Alice by ma čakala už pred tromi hodinami, ale zavolali ma znovu do práce. Mal som jej dať vedieť, že budem meškať, ale v robote je toho teraz veľa a mne sa to znovu vymklo spod kontroly. Finišoval som s poslednými detailmi toho, čo sa, ako dúfam, stane mojím posledným prípadom v právnickej firme Blacksmith, jednej z najpoprednejších v Londýne, potom už budú len pohovory s komisiou a napokon záverečné rozhodnutie panelového výboru, koho najbližšie vymenujú za okrskového sudcu. Ak ma vyberú už v tridsiatich siedmich rokoch,

zapíšem sa do britskej histórie ako najmladší okrskový sudca a budem pôsobiť čiastočne na najvyššom súde (Old Bailey, ako ho familiárne nazývajú) a tiež na iných súdoch na juhovýchode krajiny.

Alice má so mnou trpezlivosť – vie, aké stresy prežívam, takže ak sa zdržím, nikdy mi nevyvoláva, kedy prídem domov. Preto šesť zmeškaných hovorov jasne znamená, že niečo nie je v poriadku. A teraz som sa ocitol na okraji čiernej diery a neviem, čo v nej nájdem.

Vbehnem do domu, takmer nie som schopný rozoznať žiadne predmety v hale, aj keď poznám umiestnenie a výzor každučkej veci. Zavolám na Alice, ešte sa pokúšam držať poplach na uzde, ale som si istý, že mi to nejde. Keď sa ako odpoveď ozve len ticho, zovrie mi srdce. Zapnem svetlá na chodbe a utekám na WC, ktoré je napravo. Vzápätí skontrolujem kuchyňu, ktorá je priamo predo mnou. Potom zahnem za roh do obývačky a ešte za ňou doprava, kde máme priestrannú jedáleň.

Nič. Ani stopa po Alice.

Dom by bol za normálnych okolností vysvietený ako na Vianoce. Alice by bola za normálnych okolností v obývačke a poruke by mala pohár červeného vína. A za normálnych okolností by šiel televízor.

Za normálnych okolností by vstala a išla mi v ústrety, len čo by som vstúpil. Za normálnych okolností by sme sa pobožkali, ja s dlaňami na jej bokoch, ona by mi rukami prešla po tvári, zmyselne tak ako v ten deň pred trinástimi rokmi, keď sme sa zoznámili.

Za normálnych okolností. Nie dnes.

Bežím po schodoch, beriem ich po dva, pohybujem sa príliš rýchlo, nestihnem cestou hore zažať svetlo. Na

poschodí narazím do steny z ticha, tak zastanem. Všetky dvere, na ktoré dovidím, sú zatvorené. „Alice?“ zopakujem, ale tentoraz opatrnejšie. Niečo sa mi tu nezdá.

Skúsím dvoje najbližších dverí. Nič. Potom tretie, za nimi je moja pracovňa. Strčím dnu hlavu a vtedy začujem zvuk, niečo tlmené ku mne doľahne z našej spálne na opačnom konci chodby. Vykročím tým smerom, prejdem popri kúpeľni na ľavej strane. „Alice?“ zopakujem takmer šeptom.

Som pri dverách, zhlboka dýcham. Zovriem kľučku a stlačím ju, otvorím dvere a za nimi je hustá tma. Odrazu bez uvažovania vrazím do dverí plecami a vpálím dnu, päste zaťaté, všetky svaly napäté. Niečo očakávam, ale neviem čo.

Chvíľu trvá, kým sa mi oči prispôbia v oblaku čierňavy. Niečo sa z nej postupne vynorí.

Niekoľko ľudí sedí na posteli.

„Alice,“ hlesnem. Viem, že je to ona, rozoznávam jej siluetu. Tvárou je obrátená k šatníku, hlavu vidím z profilu. Nevidí ma, alebo ak áno, tak nereaguje na moju prítomnosť.

„Alice?“ oslovím ju už normálnou hlasitosťou, nie až tak vyplašene.

Pomaly sa obráti.

Keď hneď neodpovie, siahnem na vypínač.

„Nie!“ skríkne náhle a úpenlivo. „Nezažínaj sve...“

Cúvnem, ale napriahnutú ruku nespustím a prsty zavadia o vypínač. Miestnosť zaleje svetlo.

Má bledú tvár, oči a líca vlhké. Biela blúzka, rozopnutá, sčervenela od krvi, červené flaky má aj na obnaženej pokožke. Má krv na rukách, vo vlasoch. Kvapôčky

sa jej rozprskli po tvári. Vyzerá ako lady Macbeth po Duncanovej vražde.

Pohľad na ňu ma šokuje a ledva lapám dych. „Alice, čo sa...“

„V kúpeľni,“ vzlykne. Vystriem k nej ruky, chcem si ju privinúť, ale ona sa zaženie. „Prosím! V kúpeľni!“

Nechám ju tam a utekám do kúpeľne. Otvorím dvere, zažnem svetlo a to, čo uvidím, ma prinúti prehnúť sa v páse.

Cez okraj vane visí muž, tvár má vo vode. V kúpeli plávajú bublinky a krv. Muž má šiju rozsekanú na kúsky. Trčí z nej môj nôž na otváranie listov v tvare dýky. Za normálnych okolností ho mávam na stole v pracovni, ale dnes ráno, keď som v kúpeľni otváral včerajšiu poštu, som ho nechal na Alicinom toaletnom stolíku.

Chcem vykriknúť, ale to, čo som tu našiel, ma pripravilo o hlas. A odrazu na sebe cítim ruky, ťahajú ma od tých jatiek preč. Vo dverách ma Alice pritisne k stene.

„Paul,“ povie a chytí ma za plecía.

Vidím iba krv, ktorá jej pokrýva pokožku aj oblečenie.

„Nie je to tak, ako to vyzerá,“ v panike spustí, lebo cíti moje obavy a zmätok. Zadíva sa mi hlboko do očí, ubezpečuje sa, že ju vidím. „Veď ma poznáš. Som tvoja manželka. Prosím ťa, ver mi.“

Pokúsím sa neuhnúť pohľadom, hoci myseľ mám nesusústredenú a je to ťažké. „Alice,“ hlesnem, „čo si to urobila?“ A potom pomalšie: „Čo si to urobila?“

„Nie je to tak, ako to vyzerá. Veď ma poznáš. Som tvoja manželka. Prosím ťa, ver mi.“

Prebehne časový úsek, počas ktorého na mňa iba pozerá a nepovie ani slovo. Je mi jasné, že je v šoku.

Potom konečne zašepká, ako keby sa bál, že nás niekto začuje: „Alice, čo si to urobila? Čo si to urobila?“

„Nemala som na výber.“ Chytím ho za sako a neúčinne ho päťami udriem do hrudníka. „Nemala som na výber.“

Objíme ma. „Ako? Prečo?“

„Bol v našom dome!“

Pustí ma, obzrie sa za seba do miestnosti, kde telo cudzieho muža leží napoly vo vani, napoly mimo nej. Je to miesto, kde sa za normálnych okolností uvoľním, zapálím si vonné sviečky a pustím si jemnú hudbu.

„Čo sa stalo?“ bez dychu sa spýta Paul.

Ťahám ho naspäť do spálne a hovorím tak rýchlo a zreteľne, ako len môžem, aj keď v hrudi cítim bodavú bolesť. „Napúšťala som si vaňu. Hrala hudba. Mala som pustenú hudbu... cez bluetoothové reproduktory. Už som sa chystala vyjsť zo spálne a vtedy som ho zbadala – prišiel, odrazu bol tam, akoby sa len tak zjavil –, ale on ma nevidel, sám Boh vie, ako je to vôbec možné. Mal v rukách, čo ja viem, vyzeralo to ako kus drôtu. Videla som to a on kráčaľ do kúpeľne, myslel si, že som tam, videla

som, ako vošiel do kúpeľne. Chcel... ach, Paul, ja som vedela, že ma chce zabiť, jednoducho som to vedela.“

Vyzerá zmätene. „Ale prečo?“

„To neviem,“ zvolám. „Viem len, že som si pomyslela... že ma... Paul, on ma chcel zabiť. Ešte nikdy v živote som sa tak príšerne nebála. Božemôj, ešte stále sa bojím. Nevedela som, čo mám urobiť. Na toaletnom stolíku som uvidela ten nôž na otváranie listov a vzala som ho do ruky. Nerozmýšľala som. Ledva som si uvedomovala, čo robím, a odrazu som bola tam a veľmi rýchlo bolo po všetkom. Bodla som ho do šije. Potom som bodala znovu a znovu, neprestala som. Nemohla som prestať, Paul. Myslela som si, že ma zabije! V našom dome bol nejaký muž, doriti! Preboha, myslela som si, že sme tu v bezpečí.“ Zízam si na vlastné zakrvavené ruky a telo sa mi neovládateľne roztrasie. „Prečo, Paul, prečo? Prečo bol tu? Prečo musel prísť do nášho domu?“ Vzlykám a on ma znovu zovrie v náručí, tíši ma. „Prečo v našom dome? Prečo práve ja? Božemôj, čo som to urobila, Paul, čo som to len urobila?“

Pevne ma stisne. Chcem, aby mi ten tlak dodal sebaistotu, ale nedodáva. Obávam sa, že už nič nikdy nebude mať účinok na to, ako sa cítim.

Nič mi už nikdy nepomôže.

„Už je dobre. Psst. Už je dobre, srdiečko. Som tu s tebou.“

Pritlačím sa k nemu, skryjem si mu tvár na pleci a najradšej by som sa tam stratila, zmizla z tohto miesta. Zmizla preč od toho, čo som urobila.

Sťažka dýcha, ale je v ňom aj pokoj. Malo by ma to uchlácholiť. Chcem, aby ma to uchlácholilo. „Prosím ťa, pobožka ma,“ zamrmem s ústami na jeho saku.

Pokúša sa ma vyvieŤ z rozsadliny, kde som sa schú-
lila, ale moje telo sa vzpiera.

„Prosím,“ zopakujem aj napriek reakcii môjho tela,
„pobozkaj ma.“

Hladká ma po vlasoch. Pod tým dotykom sa mi rozo-
chveje telo, ale príjemne, a zakloním hlavu. Pozriem mu
do očí. Pritisne si pery na moje ústa a ja sa na chvíľu
vznesiem, akoby som vystúpila na oblak a pozerala od-
tiaľ na šťastnejšie obdobie, nejaké iné obdobie, naprí-
klad na chvíľu, keď sme sa prvý raz pobozkali, alebo
keď sme sa prvý raz pobozkali ako manželia, pred pro-
vizórnym oltárom na karibskej pláži, kde sme sa vza-
li. Jeho bozky, jeho dotyky majú moc zbaviť ma všet-
kých obáv. Teraz ma vzdalujú od tragédie, ktorá, ako
sa bojím, by nám mohla zničiť život. Chvalabohu, fun-
guje to.

„Ach, Paul,“ vzdychnem a ochabnem.

Nepreeruší bozk prvý, počká, kým to urobím ja. Opriem
si mu hlavu o hrud', objímam ho okolo šije, on ma ob-
jíma okolo pliec. Držíme sa jeden druhého ako o život.

„Odteraz už nič nebude ako predtým,“ zašepkám.

„Ale bude,“ odvetí potichu. „Niečo vymyslíme. Všetko
bude v poriadku.“

Po niekoľkých minútach ma jemne odvedie do spálne
a posadí na posteľ. „Zostaň tu,“ povie a zide na prízemie.
Bez neho sa triaška zintenzívni a ja perami nemo nazna-
čím jeho meno, v očiach sa mi hromadia slzy. O chvíľu
je však naspäť a mňa zaplaví úľava. Nesie veľký lavór
a uterák. „Musíme ťa poumývať,“ vyhlási a čupne si k po-
steli. Pomaly a nežne namáča uterák do vody, prechádza
mi ním po tvári, teplo preniká do môjho tela a láme jeho